

NÉMETH ZOLTÁN

parketta

szétbaszom a fejét az 5 mm-es
Colt Big-gel, és az agyvelő
rásül a pisztolycsőre,
rátúrósodik. a klinikai halál
beállta után 3 mp-cel még
végigokádja magát a hiányzó
fej helyén tátogó lyukból:
működik a gyomor!
most vallhatsz,
bazdmeg,
most elmondhatod a mesét.
a fal tapétája vagy,
és ne brunyáld tele
a parketta hasadékait.
faszom leszopod, köcsög.

szabadulás

láncon lehet embert tartani,
picsát is állandóan fasz köré fűzve,
és testet kéken, zölden, ha kell, lilán,
az egész teremtest véres húsként,
kúrva belülről.

ária

a beledet fogom körbetekerni a nyakadon,
te fasz, érted? a beledből fogod kienni
a saját szarodat! kizabálsz a beledből
a szavakat, amit mondani akarsz, mindent.
lebaszok egy akkorát, hogy a mondataid
körültekerik a nyakadat, hogy kiesik a szemed.
kicserélem a szemed a golyóiddal, bazd meg,
jambust a trocheussal, de gyorsan:
nyelvet a farpofák közé, péniszt – szöggel
átütve – a szájba, hogy énekeljen,
azt a nagyvalagú áriát. a pénisz, hogy lelógjon
a mellre, a pénisz mint vasalt nyakkendő,
a pénisz mint szívószál, a pénisz mint szövegkönyv,
a marha, a kibaszott, cseles pénisz, te fasz,
amint kiölti a nyelvét, a pénisz, amely fehérre
festi a papírt, a teleírt könyvet, elmossa a betűket,
letörli a fekete árnyékot homlokodról,
kitörli a fekete árnyakat az életedből.

fiatal

az agyvelőt mint véres rongyot
belekúrta a szemetesbe.
jöjjenek a nagyszerű legyek!
majd kikelnek a véres maszat
pondrói, a maszturbáló,
fehér ujjakkal nyüzsgő élet,
és felspriccel, felsikolt:
hiszen még nincsenek szavai,
olyan fiatal.

halk ösvény

meztelencsigaként mászik elő
a vér az erekből,
és a vérkocsonyaként remegő
csigák százai elborítják
a bőr pergamenjét.
óvatosan széthajtom
az iniciálék kanyargó ösvényét,
mirtusz, a vértől csepegő,
a bársony ajkak, te csodás,
a gyönyör penésze,
amint ajkamra tapad,
zselé az ujjhegyen:
de az írás olvashatatlan,
de a bőr viselhetetlen.
akkor a csontszikét
belemerítem a húsba,
és odafestem a járhatatlan,
csigaként tekergő ösvényt.